

»Jeg kan høre paa Dem, at De ikke selv troer derpaa. Jeg veed jo nok, at en Avis har skrevet noget om et Kanalprojekt, han skal have udarbejdet, og gjort et Forsøg paa at tillægge det nogen Betydning. Jeg veed ogsaa, at han selv betragter sig som en Banebryder, en Omv lter. Der er jo for Tiden i en vis Del af Ungdommen opkommen en Trang til at gøre Oprør, — hvad der kun vilde være til at smile af, dersom den ikke afstedkom saa megen Ulykke paa svage og ubefæstede Sjæle. Det er jo i det hele det betænkelige ved en saadan aandelig Storm som den, der for Tiden gaar gennem den danske Ungdom, at det altid bliver de letteste og uselvst ndigste Elementer, der — ligesom Avnerne for Kasteskovlen — hvirvles højst tilvejs og videst bort. Og hvad Peter Andreas angaar, saa er jo dog Sandheden den uimodsigelige og sørgelige, at han efter seks lange Studieaar endnu ikke har taget nogen af sine Eksaminer eller paa anden Maade givet Bevis for en Udvikling, som staar i noget rimeligt Forhold til de store Ofre, der fra Hjemmets Side er bleven bragt. Men — jeg gentager det — vi hverken fordømmer eller forkaster Peter Andreas, kun hans Handlinger, hans Liv. Vi har tværtimod alle den inderligste Medlidenhed med ham: og trods alt opgiver vi ikke Haabet om, at det gode engang skal vinde Sejr hos ham. Hvor Vejen til Oprejsning for ham efter vor Anskuelse